

когато излѣзе на улицата, спрѣ се на кръстопътя и дълго мисли за сиромашкото си другарче, което нѣмаше букваръ и царвулки за зимата, за дълбокия снѣгъ и училището. И намѣсто да тръгне къмъ дѣдови Дамянови, той се спусна къмъ другия край на селото, където димѣха бѣжанскитѣ колиби. Трайчевата кж-

щурка бѣше най-малката, само съ едно прозорче. Прозорчето — отворено. Итко се надигна на прѣсти и погледна вжтре. Нѣмаше никой. Само едно гърне се припичаше на огнището. Итко мушна ржката си, пусна парата, която се търкулна къмъ гърнето, и побѣгна назадъ.

А. Каралийчевъ

ПОУКА

Затуй, че има бедность по земята,
че има грѣхъ и толкова злини,
земята днесъ е лоша, тя се мята,
събаря всичко и така гърми.

„Богъ всичкитѣ еднакво ги наказва.
Той знае всичко въ своя домъ високъ“ —
тѣй майка ми ме учи и ми казва: —
„Съсъ никого не бивай ти жестокъ!“

Азъ ще обичамъ вече всички, всички,
ще съмъ добъръ съ най-малкитѣ деца,
ще давамъ хлѣбъ на веселитѣ птички,
не ще имъ връзвамъ малкитѣ крилца.

И беднитѣ азъ нѣма да забравя,
и болнитѣ и всички по свѣта, —
дано се Богъ смили и да не дава
беди на нашта хубава земя!

Н. Фурнажиевъ